

BERTÓK LÁSZLÓ

Hideg és nyirkos

*A békákat el kellene engedni, hátha
erre köröz a gólya, hátha
lenyeli őket valaki, hátha
királyfivá változnak. Ne játszd az
elszánt szerencsétlent, aki
mindig tudja, hogy mit csinál.
A hideg és nyirkos erszények
fölfelé gurulnak, a horizont
magától besötétedik. Ha
lehajtod a fejedet, megered az eső,
nő a fű, kitágulnak a
repedések. Ha benn tartod a
levegőt, emelkedik az
akvárium, a nehéz szavakat is
ki lehet ejteni. Ha a szomorúságra
azt mondod, homorúság,
pislant a tejút, működés közben
látod a csigolyáidat. Érzelem nélkül
átölelheted a világot.
Miért az undor, az örökös
készenlét, a karika másik vége, ha
nem forog? A remény, hogy a
plasztikai műtét után az arcbőr
belső oldaláról is
eltűnnek a rücskők?
Kié a csapda, hogy
megszűnik a kiszolgáltatottság, ha
beszélsz róla, elugrálsz előle?*

Kerítés

*Szögesdrótgombolyag. A nyelvemet is
fölszebi, mire mindet
letekered az oszlopkról. Ha ebből
pulóvert kellene kötni... Ha... Bár
hordani lehetne. Örültek
mindig voltak. Sőt! Akadna, aki
visszagombolyítaná, újra kötné.
Sűrűbbre. Tehát kerítés. Ha rendes
kerítést akarsz, a sövényt is
meg kell nyírnod....
Nyár van. Béke van. Televízió.
Valaki fölemeli néha
a tejút végét, s int, hogy mehet.
Elmenekülni csak a mozdulatokon
keresztül lehet. A képernyő
sarkában van egy pont, ha oda
beversz egy szeget, emberi vér
folyik, igazi fájdalmat érzel. Ha
elengeded a képzeletedet, a kezed
árnyékban is jár. A történelem,
mint a kötőtű. Leesik, de ott marad...
A dróthálót ugyanoda feszíted ki.
Úgy érzed, tüskés, pedig csak
be vagy kerítve.*